

givet højere Rente end 4 pCt. enten ifølge Bevilling eller ved at gaae udenom Loven. Der er bleven sagt, at der var den gode Ting ved fikke 4 pCt. Prioritetsobligationer, at de vare et Omsætningsmiddel, som ikke fluctuerede; jeg vil bede den ærede Forslagsstiller at gaae hen paa Børsen, og han vil da høre, at der hver Dag optraades 4 pCt. Prioritetsobligationer, som sælges til 70 eller 80 pCt. — Det, som idetmindste forekommer mig at være den væsentligste Indvending mod Loven, det er, at det Ni med, som den ærede Forslagsstiller vilde opnaae derved, slet ikke kan opnaaes. Man kan give hvilken Lov man vil, naar Pengemarkedet fordrer en højere Priis paa Renten, saa blive de Vedkommende nødt til at give den.

Barfod: Loven af 6te April 1855 kom jo dog ikke som et Lyn; der var længe fordret en Lov i denne Retning, og jeg troer, at den væsentlig opfyldte en mangestdig Trang og Forhaabning. Hvis jeg ikke tager meget feil, saa var det i 1838, at der først i den roeskildeste Stænderforsamling fremkom et Forslag om, at den bundne Rentefod skulde hæves, og saalænge idetmindste maa jeg tilstaae, at jeg for mit Vedkommende har tilhørt de Anskuelse, der idag ere forsvarede af flere ærede Talere, navnlig Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Fischer). Jeg vil dog protestere imod, at jeg skulde høre til dem, som lee ad, hvad der bliver udtalt i denne vigtige Sag; den har for mig været for alvorlig, til at jeg skulde lee ad, hvad der derom er bleven udtalt. Dersom jeg var enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) deri, at der her i Saalen staaer to Partier skarpt imod hinanden, hvert af dem saa fast i sin Overbeviisning, at det ikke kunde hjælpe at fortsætte Discussionen, saa vilde jeg naturligviis for det Første ikke have taget Ordet, skjøndt han har talt 2 Gange, men dernæst vilde jeg ogsaa stemme imod, at Lovforslaget kom videre. Naar der dog Intet var at udrette igjennem Discussionen, vilde det være ligesaa godt at staae Forslaget ihjel strax som siden. Jeg har imidlertid ikke den Overbeviisning, at de forskjellige Anskuelse her

staae saa haardnakke imod hinanden, at ingen af dem vil give efter, eller at enhver af dem vil holde stift paa, hvad der gaaer ud over Ret og Sandhed. Jeg veed, hvor vigtig den foreliggende Sag er, jeg veed, hvilken Hæftighed den har fremkaldt rundt omkring i Landet, og jeg troer derfor, at det baade er godt og vil vise sig nyttigt, at der gives Anledning til at klare Anskuelserne end yderligere, end allerede skeet er, og at det vil være godt, at disse Anskuelse mødes hver især godt repræsenterede i et Udvalg, for der nærmere at afhandle Sagen. Jeg troer da og stoler paa, at hvad der maatte opgaae for den Enkelte som ikke holdbart i hans Anskuelse, det vil han opgive. Af den Grund stemmer jeg, skjøndt en Modstander af Lovforslaget, for dets Dvergang til 2den Behandling, en Erklæring, som jeg har fundet mig opfordret til at afgive, da jeg veed, at der er forlangt Navneopraab, da ellers Stemmegivningen baade over dette Forslag og over et tidligere beslægtet Forslag, som blev negtet Dvergang til 2den Behandling, let kunde misforstaaes.

S. Jørgensen: Jeg var ikke tilstede ved Forhandlingernes Begyndelse og har derfor ikke havt Leilighed til at høre de forskjellige Udtalelser. Det, som gav mig Anledning til at begjære Ordet, var, at den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Fischer) talte om gode og gyldige Theorier, og om flette Theorier. Jeg veed nu ikke, om det skal opfattes saaledes, at han tiltroer sig selv at kunne bedømme, hvilke Theorier der ere gode og gyldige, og hvilke der ere flette. Han talte desuden om klare, uigjendrivelige Grunde; det synes mig noget strengt at fremsætte en saadan Paaastand ligeoverfor sin Modstander; thi jeg troer det røber, at den Mand, som fremsætter Paaastanden, har en Mangel, som han ikke selv kender. Der er forøvrigt udtalt, at det ikke kunde nytte noget at faae en Lov om en bunden Rentefod, fordi Loven kunde omgaaes paa saa mange forskjellige Maader; men jeg forstaaer ikke denne Betragtning; thi saa kunde det jo ikke nytte at give en Lov for nogen Gjenstand. Vi vide jo Allesammen, at hvormange Love der end ere, saa blive de alle